



ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

# БЪЛГАРСКИ ВЕСТНИК



ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА – БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

ГОДИНА СХН, БРОЙ 20

СОФИЯ, 1-15 НОЕМВРИ 2012 г.

ЦЕНА 0,70 лв.

e-mail: sinizdat@gmail.com, synpressbg@gmail.com

Официален сайт на Св. Синод на БПЦ – www.bg-patriarshia.bg

## НАЧАЛО НА РОЖДЕСТВЕНИЯ ПОСТ

# Коледни заговезни

### БОГОСЛОВИЕ

Талантът – заробенният дар

Стр. 1-4

### ЛЪЖДЕУХОВНОСТ

Любов и молитви за починалите или Хелюуин

Стр. 1-5

### ГЛАСЪТ НА СВ. ОТЦИ

Св. Йоан Златоуст към грядониса Олимпиада

Стр. 6

Св. Йоан Златоуст за греха и покаянието

Стр. 3

### АМВОН

Св. Софроний Иерусалимски

Велчабо

тържество

на небесните

войнства

Стр. 2



### ЦЪРКВА И ОБЩЕСТВО

Разрешава ли се църковно погребение при самоубийство

Стр. 6

## БОГОСЛОВИЕ

# ТАЛАНТЪТ – ЗАРОБЕНИЯТ ДАР

Да уловим талантите, като развием способността си

В свангелската притча Господ говори на учениците Си за талантите като за духовни дарове. Човек с отворен сърце, ще всеки дар (дарование, б.р.) да може някога да се преобори в духовен. Каквито и да са талантите ни (телитуратори, музиканти, живописци, техникиски), ни са ни дадени, за да можем да се употребим в своя Сътворител. Човек, обаче, първоко трябва таланта си не като дар (дарование, б.р.), а като подарък. „О, колко ми е приятно след да владеем това!“ – си мисли той. Но подаръкът съществува не по различава от дара.

Подаръкът достига на човек удоволствие, той може да му се порада известно време, а после да го захвърли или протегне към другиму. Когато човек осъзнава дароваността си така, тогава са случва именно това, за което се говори в притчата за талантите – талантът става обременен за този, който го притежава. Минава време и ето – той вече се е изплатил своя таланта, чрез който е получил някаква представа за самия себе си, за своето тласкане, поради което се е погордил за... Какво означава?

В притчата се казва, че талантът трябва да се използва, за да се превърне в истински дар. Например: човекът, надарен с талант за рисуване, трябва доста да се потруди, за да стане художник. Превръщането на таланта в обикновен човешки дар изисква доста усилие, а превръщането на таланта в духовен дар е цяла наука. Нужно е отговорно отношение към себе си и полагане на голям труд. Талантливия човек би могъл да оприличава на някой, изговорен с тежък товар, защото не е лесно да се разбере как може талантът да преработи в духовно дарование или, с други думи, как именно да се послужи на Господ.

Талантът в служба на да се (или иначе казано – превръщането на дароваността ни временен подарък), означава той да бъде заробен в земята. В този случай човек трябва да живее, без да разбира най-главното за себе си, за света, за целта на съществуването си, за това що е признание.

На стр. 4

## ЛЪЖДЕУХОВНОСТ

# Любов и молитви за починалите или

# Хелюуин

### КАК СЕ СТИГНА ДО ХЕЛЮУИН

Хелюуин се празнува всяка година на 31 октомври. Нощта в края на октомври се счита за момент, когато духовете на починалите издат в света на живите. За да се предпази, живите прибягвали към различни ритуали: носили маски, поели мъртви животни и т.н., за да избегнат духовете на починалите. Православната църква празнува в първата неделя след Петдесетница Деня на Всички свети (Всех святи). Същото нещо е празнувала и Римокатолическата църква до осми век, когато папа Григорий III е преместил Деня на Всички свети на 1 ноември. Вечерта преди Всички свети е станала All Souls Eve – Halloween (Хелюуин). Живите започнали или да мигнат стража от починалите, или да се подготвят с тук, създавайки карнавални терори.

Да не забравяме, че в ироничния туръмски вiera съществува още една вiera на ужасите, на 29 срещу 30 ноември, из-



от времето, когато той бе ректор на Пловдивската духовна семинария. На двата пеница богослужението благоухараша двамата братя протосвещени Григорий и Петър Панаеммануил, заедно с псалти от градовете Солун и Драма в Гърция.

Свещенник гостя за празника беа Варненският и Великорепадският митрополит Кирил, Середнолудшкият епископ Ефрем – Антиохийска патриаршия, както и Ремесни-

свият епископ Андрей – Сръбска патриаршия, игуменът на Зографския манастир – синаризмадрит Амвросий, игуменът на манастира „Свети Троица“ (Спаракос, Гърция) – архимандрит Никанор, представител на светогорския манастир „Тригору“, архимандрит Рафаил (Спаракос, Гърция) – архимандрит „Благовещение“ (Алба Юлия, Румъния), монаси, монахини и свещеници от цяла България.

На стр. 8

### Хелюуин измества любовта и молитвите за починалите

Печален е начинът, по който хората разпират пръв този ден. Не вадат на първа в деня за възпоминание на починалите (Задгубница, 3 ноември т.г.), не се отсъстват от партитата, посетени на Хелюуин. Избягат да принасят молитва за починалите, но полагат всички усилия, за да украсят къщата и да се облекат според изискванията на нехристиянските обичаи на този ден.

Вярно е, че Църквата няма починалите „дуошник“ (т.е. запалки), терми, който означава „свещеник, от което можи да се съблужни“. Но Църквата не говори за починалите като за преминаващи в друг е свет да ни спорят зло.

На стр. 5



България

**Празник на Басарбоуския скален манастир**

На **26 октомври**, в наместеното на храмовния манастир, в единствените действащи скален манастир у нас бе отслужена празнична вечерня с песнопение и акадент към св. Димитрий Басарбоуски.

На следващия ден от ранно утро стотици поклонници от страната и Русията се стекла в дворище на скалния манастир, за да участват в празничното богослужение. Утрезена и св. Литургия бележеше малката скала на тържва, издълбана във варковитските скали.



Св. Литургия бе отслужена от архим. Емилиан, нумер на св. общест. село Димитрий Дармощ, прото-дядко Кирил Сивас и петима свещеници от североитна България: старик им. Йован Греков (грам. „Св. михаило“), Гюргевско, старик им. Кирилан Киву (грам. „Св. Харахалиман“), Гюргевско, старик им. Арсений Дима (сиория „Добреня“, Гюргевско), старик им. Георге Латар (грам. „Св. арх. Михаил и Гаваил“), Пловдивско, старик им. Габриел Аруза (грам. „Преображение Господне“, Пловдив). Общо от Букурещката архиепископния в храмовния празник на манастира участваха 350 поклонници. Освен от Русека скалария имаше италианци също от Тирновска и Варненска и Великотърновска епархия.

Празника угаждаха наредените председатели Петър Даскалов и общастият управител на Русека област Стефан Бражечки, културно-обочното аташе от Руското консулство в Русе Андрей Малевски, много благодарни на свята общест.

В двора на манастира, застанал до иконата с ивра-

дени мошти на св. Димитрий Басарбоуски, първоначало. Антоний Комнианските върхове.

По традиция този ден се превръща в кулминация на почивката към предпокобийния наши отец Димитрий Басарбоуски и израз на живо изповядването от български и рускии православна вяра. В долината на река Русевска Дом отскаква съчинените от св. Евхаристия и тропира на Преображението на български и рускии. Оубо неоактивно участие в св. Литургия взеха поклонниции-

те от Румъния посредством песнопенията, изпълнявани на карваните на варшавските им душ.

На кирая песнопенията бива изпълнявани по ръководителството на благочинния свещеник Ангел Малденев и Ставрум Велчев.

В края на св. Евхаристия архим. Емилиан възглави позива на св. Димитрий Басарбоуски, а събрятата джурници от Румъния изражиха своята благодарност за братското общение в Христа на отслужената св. Литургия.

Правникът продължи с отслужаване на водост и поръчане на варшавските свещенна вода.

Мног от поклоннициите от Букурещката архиепископния споделяха, че са научили интересни подробности за Басарбоуската св. общест от документалния филм за житието и чудесата на св. Димитрий, направен от църковната телевизия „Триптих“ на Румънската патриаршия в сътрудничество с Русека митрополия.

Св. Димитрий Басарбоуски, мош Бог за нас!

**Русека патриаршия**

**† IN MEMORIAM**

**Почина дългогодишният семинарски преподавател ПЕТЪР ДИМИТРОВ ВЪЛЧЕВ**

На **28 октомври** след кратко и мъчително боледуване почина дългогодишният семинарски преподавател Петър Димитров Вълчев.

Роден е на **25 март 1946 г.** в с. Любеново, Старозагорско. Завършил е шестгодишния курс на Софийската духовна семинария „Св. Йован Рилски“, след което и Духовната академия „Св. Климент Охридски“. Второ висше образование получава в Софийския университет, специалност „История“. Постъпва като учител и възпитател в Софийската духовна семинария през учебната **1977/1978 г.**, където преподава до **2009 г.** и е пенсионира по възраст. Ослепото му бе извършено на **30 октомври (вторник)** в с. Русичи, община Дубича.

Бог да го прости! Вечна и блажена да бъде наместа му!

**СДС „Св. Йован Рилски“**

Гласът на св. отец

**Св. Йоан Златоуст за ереха и покоянието**

За сълините се казва следното: *„Ние всички, които от време на време изпадат в умиление и плачат, като си спомени за своите грехове, но ако нравът им остава непронесен!“* Другите пък са виновни и откриват си сълизи греховете си, а след това отново се връщат към същите греховни скверности. Каква полза е за таквия от уманяното сълизи, ако те отново с желание влизат в предшното блато? Защото недостойността е кратковременно умиление и съкръщение на сърцето, без истинско покояние, при което се извакна не само да съждаваме и да плачем, грешите, като казва: „Тези, които предпадно грат, че могат лесно да грешат, като се наидват без подобавяч труд и наказание да получат прошка на своите грехове, те си помислят следното: *„Златоуст, който казва: „Ерехите, крие се и от покояние след отримано покояние.“*

Апостолът припомяна за Исав, син на Исак, чей той не намерил място

за покояние, макар сълизи да го търсеш (Евр. **12:17** – по слов текстов). Шото сълизи на този грешник не му били вменени за покояние, не бил правител на Бога и не очистиш грехе, за който тя е проливна? На това св. **Йован Златоуст** отговаря: „Той не намерил място за покояние, защото не показа достойно покояние.“

С този пример църковникът учител уменява и нас, грешните, като казва: „Тези, които предпадно грат, че могат лесно да грешат, като се наидват без подобавяч труд и наказание да получат прошка на своите грехове, те си помислят следното: *„Златоуст, който казва: „Ерехите, крие се и от покояние след отримано покояние.“* Но каква полза е за таквия от уманяното сълизи, ако те отново с желание влизат в предшното блато? Защото недостойността е кратковременно умиление и съкръщение на сърцето, без истинско покояние, при което се извакна не само да съждаваме и да плачем, грешите, като казва: „Тези, които предпадно грат, че могат лесно да грешат, като се наидват без подобавяч труд и наказание да получат прошка на своите грехове, те си помислят следното: *„Златоуст, който казва: „Ерехите, крие се и от покояние след отримано покояние.“*

**Как да се обръщаме към духовните лица**

В църковната практика не е прието свещеник да се поздравява с думите „Здравейте!“ или „Добрият ден!“, а вместо това трябва да се каже: „Благословиете!“ След като сме били до свещеника, скланяем ръцете за получаване на благословение (дясната длан върху лявата). Свещеникът произнася думите: „В името на Отца и Сина и Светия Дух“, извършва на мирната крЪстна знаменна, поставя дясната си ръка върху лявата му колено под шюбна.

Мирничният може да извърши крЪстна знаменна над набедената слава на мирната с възлагае на дланта му и може да благослови от разстояние. Често Богодомоштите джорукати рещават да се прекръстят, преди да влязат благословение от свещеника.

Разпространена разговорна форма за обрщението към свещеника обикновено е „отче“, например: „Отче, благослови!“ Или за прето лице: „Отчево знаменна на покръщение“. Но възвемателна форма се употребява: „Благослови, отче, особено когато те срещнем с името на духовното лице. Например, казвам: „Отче Александре или благословиене да произнесе проповед утре“, но не казва да се каже: „Отче Александре или благословиене...“

Когато се представя, самият свещеник трябва да каже: „Иерей гротелен от св. Василии, цмънен и по!“ Василии Иванов, но ще бъде ирвонено на църковния епитекет, ако каже: „Аз съм Василий Иванов...“

Набъчно трябва и следното: Взем с благословение от свещеника, цмъши по-Висш един.

тоест – най-напред от протоперите, а след това от иерехите. ВажнаВна Въпросът как да я различим по абиване. На помози турк църкв крЪстнат, козито свещеник носи; ако крЪстнат е с украсените, то това задължително е протоперей; ако крЪстнат е позлазнен – то това е или протоперей, или иерей, а ако е сребрен – то е само иерей.

Ако мирничният грешки, че по никаква причина е неградоан да иска благословение от Вселенският патриарх или архиерей, то е неградоан да иска благословение от свещеника. Ваши духовни лица, може да каже: „Благослови ме, свети отче!“ Се отбелязва, че в Православия не е прието да се обрщаме с думите „Свети отче“, а се казва: „Честни отче...“ Например: „Помоете се за мене, свети отче!“

Ако мирничният е сестемейството си и иска да получи благословение, първо трябва мъхвлат, после жената, след това и децата своим възврста им. Ако някой иска да се представи свои познания на свещеника, казва: „Отче, Петре, мога и поима скавруа, ноля Ви, благословиете!“

**Титуудане на духовните лица**

- а) **монашеско духовство**
  - Патриарх – **Негово Светейшество;**
  - Митрополит – **Негово Вселенскопосрещество;**
  - Епископ – **Негово Превосходство;**
  - Архимандрит – **Негово Вселенскопосрещение;**
  - Иерей – **Негово Превосходство;**
  - Архимандрит, иеродиск и монах – **Негово Превосходие;**
  - Монахи – **Неимо Превосходие.**
- б) **лаично духовство**
  - Протопресвитер, иконом и архиерейски наместник – **Негово Вселенскопосрещение;**
  - Протопререй – **Негово Вселенскопосрещение;**
  - Свещеник, протоиджик и дякон – **Негово Клягановиество.**



дес ляво и горко плава! (Мат. 26:75; Лука 22:62). Затова и било допунато за него такава съгрешение, за да плаче по подобаван начин.

[...]

Св. **Йован Златоуст** получава в своите свенелски беседи: „Покоянието не се състои само в това да се откажен от предшните или дела, но да покояние още по-големи добри дела, защото с казано: „Стрете се, покояние за покояние“. Но как да сторим това? – Като започнем да вършаме дела, противоположни на греховете. Ти си крад чуждо? – Радай и откраднатото, и своето. Дълго време си блугавал? – Влизай в обществениста си жена, за обществениста ти деца, като се приучават към въздржание. Обждай си или

**Архимандрит ЛАЗАР** „И гъсч и покоянието в последнее ерешка“

Как да постъпим, ако срещнем свещеника на ученията или на обществено място? Дату а той е в църквата грехи, не можем да вземем благословение, стига да е урбоно и уславията да го подобавям. Ако тоа не е в църквата, сервициите не се само с аек покаян.

При развуда, както и при среще, мирничният отново цмъщава благословение от свещеника: „Простете, отче, и благословиете!“

**Виталий ЧЕБОТАР**

On top 1

Зачекувай или си остане при саморазрушаване

Зачекувай или си остане при саморазрушаване... Значи това е предизвикателство за всички от нас...

ЗАРПЕВЪТ НА ДЪРЖАВАТА

полита думата „съществуване“... и е пророчески твърдението за развитието и тоя свят...

Полюпете на плодородия

квочко е си равнина по-западно на греша. И поканата...

Делете, напълнете, гласете за колониалната, Огославина е си...

Делете, напълнете, гласете за колониалната, Огославина е си...

Почва е на талантливите... в света това е равнина по-западно на греша...

на всякакви таланти. Алтернативни хора, които са така се преобразуват, преобръщат цялото си да и не...

Викате също като пророци, какви четете разпоредби...

Известен на талантите по-напредни на творчеството...

Известен на талантите по-напредни на творчеството, а не да...

Заманливостта и прегонеността

Почва е на талантливите, а в света това е равнина по-западно на греша...

Може да се прорабило или да се преобръща и в страсти и безразборно. Например...

Аз видявше един човек

Вече мисля отразило един човек, което му е...

Кавбе съградиха

Мисля да се случва да нямам нищо в Божия...

Заманливостта и прегонеността

Почва е на талантливите, а в света това е равнина по-западно на греша...

ва стъпки. Но по пречи неговият характер и моралността, а по какво саморазрушаване...

Аз видявше един човек

Вече мисля отразило един човек, което му е...

Кавбе съградиха

Мисля да се случва да нямам нищо в Божия...

Заманливостта и прегонеността

Почва е на талантливите, а в света това е равнина по-западно на греша...

Почва е на талантливите, а в света това е равнина по-западно на греша...

Любов и молитви за починалите или ето ми

ЗА ПРАВИТЕЛНИКЪТ ПОСЛЕДНО!

През последните години в полето на нашата народна памет се е случило нещо, което никой не е смятал за възможно...

On top 1

Това е твърдо момиче, което не си е имало гонимост и е изпитало всички трудности на живота...

Кавбе съградиха

Мисля да се случва да нямам нищо в Божия...

Заманливостта и прегонеността

Почва е на талантливите, а в света това е равнина по-западно на греша...

Почва е на талантливите, а в света това е равнина по-западно на греша...

ЦЪРКОВЕН КАЛЕНДАР 2013

В деня на починал ЦЪРКОВЕН КАЛЕНДАР 2013 на СВ. СВЯТО ОТЕЦ

В деня на починал ЦЪРКОВЕН КАЛЕНДАР 2013 на СВ. СВЯТО ОТЕЦ

Наличността, че за да се случи това, трябва да се случва по силата на...





Продължение от стр. 19

**Иностиа и личност**

Учението за иностиа ни отвежда към разбирателно на човека като природна, като личностна същност, защото човек не е само природно (физическо, б. р.) същество. Не е тозово физическо, хомогенно духовно и свързано с природното същество. Човекът е иностиа. Човекът – това е преди всичко иностиа, а природата (физическата му форма, б. р.) е онова, което е дадено на иностиа. Само че тези понятия не трябва да се разбират като раздвоени, защото това лима безиниастна природа... >>. Така, говорейки, че няма безиниастна природа, казва истината, [но] неправилно е да правим



заклучение, не съединявайки безиниастното с иностиастното битие" (Леонтий Византийски, *Против несторианите и оповидианите*, МРГ, 86, 1277С).

При това иностиа не е самосъвършена, а се е полагаща от божествената Истината, която е Бог. Бог дарва на човека иностиа, твъртата личност на човека. "Руският богослов Неселсов, който отстремно антропоцентричен по отношение на обяснението на философската система, която анализира началото на личността като божествено, специално отбелязва недретите на човека в началото на развитието на личността му... >>. Само същ като се пренеме във форма характеристика за личността, ние можем, съгласно разсъжденията на Неселсов, да изградим понятието "твърда личност" (Прот. Вас. Зенковски, *Руската религиозна антропология. Антология*). За твърдостта на личността на човека говорят и армянинът Киприан Керк: "Личността е отпечетана на божественото Личе, творение Божие, а съвсем не е следствие на "творения" (Православно пастърско служение). Тя е дар, тъй като Господ е сътворил човека по Своето подобие". "Във всеки човек, до образа Христа", неговата човешка личност е място за обитаване и получаване – а Христът – неговият притежател, това достойнство" (Б.П. Выхвалевски, *Етика преобразяющего зрела*). "Това синови божествеността на човека – единен в Христос, микроконтра в човешките" (И.А. Бердяев, *Тизи религиозной этики в России*).

Преди да говорим за чертите на Божия образ, трябва на иностиа означава следното: първо, иностиа на човека няма в самата себе си своята причина, тя е неразривно свързана със своя Съ-

щество, и всичко, което се случва с нея, е участие на Бога. Негов промисъл, Негова любов и Негова воля, второ, иностиа на човека е богоподобна, тя е "образ на Иностиа"; трето, тя онтологически превъзхожда природата, тъй като не произлиза от нея, макар че е "подринена" същност от "дрет" и "жива душа", а образът и е от Бога. "Нашата глупост, тя е субстанция (в онтологичен) и е това, че [в нас има] по друга на Създателя, друга, поучена... в това, което е създадено от претър земята" (Ориген, МРГ, 14, 621В).

"Образът Божий изразява съродство, сходство, съответствие и показва величавостта на човека, до образа Божия" и имало място в предвидяното на Выхвалевшието – обожението, и следователно, по същество то е било "духовно" от божовечеството" (П. Евдокимов, *Женщина и спасение мира*).

"Кое именно в човека е достойно да се нарича образ и подобие Божие... Отговорът ще бъде следният: духовната личност притежава това достойнство" (Б.П. Выхвалевски, *Етика преобразяющего зрела*). "Това синови божествеността на човека – единен в Христос, микроконтра в човешките" (И.А. Бердяев, *Тизи религиозной этики в России*).

Преди да говорим за чертите на Божия образ,

задължително трябва да отгечем, че образът Божий не е природно подобие, т.е. не е никакво съвпадение в тълкуване или в душата, проанотирано на което зависи от човека на прелестта на усложнения. Образът Божий е по-скоро словото, винаги е насочено към човека, не винаги е чувано от него и не винаги намира добра почва в него (срв. Писмата за сестри). Това слово не принадлежи на Чертата, а на Бога. Ако човекът чува, това слово, то то е вселена и пророчество, ако ли не, то човек остава лут.

**Образът Божий е възможност да се уловиш, да стане богоподобна личност.** При това дар образ не е даден, само по този образ може да се развине личността на човека. И ако тя не се развива съгласно своето богоподобие, значи не се развива въобще. Това обаче не означава, че само съзнателното богоподобие носи на човека развитие на личността му. Човек може нищо да не знае за своето богоподобие, да мисли себе си за съвършено неиниастно същество, но неговата личност ще расте и ще се развива само като образ Божий. Бездялните личности трябва да развиват, разбира се, в ограниченци и не доведат до оформянето на духовна личност, но те са съзнателно, макар че и съзнателно.

Това апостол Павел нарича "душев човек". Това личност може би означава, пътят си да не преходява, но е действително в нея прорастат чертите на образа Божий, макар непълно, само, пътят си да не преходява, но е основата си то,

има черти на богоподобие.

Тези черти са следните: свобода, самовластие, духовност, ум, творчество, уникалност и универсалност, любов, обожение.

Следа да се каже, че в тази последователност са отредени най-често срещаните се и светите отпич черти на образа Божий в човека. Тази последователност не отразява генетичната и онтологическата твърда черта.

**Образ на единствеността**

Между чертите на богоподобие следва да се отдели група от понятия за уникалността и универсалността. В нея влизат единствен, универсален, индивидуален и уникален. В Генезиса на личността човекът се проявяват чрез индивидуалността, чрез самознаецието. Важно е да се подчертае, че индивидуалността е проявена в природата на човека, но не се отнася към природата, а се мисли като творен образ.

Личността – това е образ на единствеността в космоса, защото Бог твори (всика) душата по Своен образ и, следователно, образ на единствеността, защото Той е Един. Бог е Един по същество, и човекът е един. Но неговата единственост не е природна. Единствеността на човека означава, че човекът всеки човек. Че човекът е един, или единлично творение Божие, и единство е същество, целият живот и творчество на което са безлязани с печатна... на немотформирата единственост и истинно индивидуалност. Обективна и су-

бективната... страни на неговата индивидуалност... откриване на неговата най-дълбока лична индивидуалност" (С. Франк, *Реальност и человек*).

Личността – това е образ на универсалността, защото Бог е универсален. "Защото всичко е от Него, чрез Него и у Него" (Йоан. 1:3-6). Но и човек с универсален, относително и в мирката, в която човек може да приеме божествено. Личността може да вмести в себе си целия космос на творението, цялата история и да вмести – воля и любовно... "Защото целото творение – това е смисъл "Аз" и цялата история – това е моят живот" (Архим. Софроний Сахаров, *Писма в Роксана*, 2-та серия, МРГ, 10, 100С).

По така наши универсалността – това е космичността на човека, дълбока уникалността – това е неоповторимостта и саможобността или самогъждествеността.

Още античността е говорила за човека като за микрокосмоса, който е свързан с е разглеждан като "еманация"... на материалночувствения космос. Той (човекът – А. Л.) и така е трактуван в космологичен космос, което се оказало твърде популярна идея в цялата античност" (А. Ф. Лосев, *История философията*). И други (твърде ранно).

Следователно античното понятие за микрокосмоса на човека е природно. Човек е частна от вселената. Християнството е поставило въпроса съвсем иначе: човек е воля на вселената, и образът на вселената се вместила в човека. Човекът е вместилище на логосите на природата. "... [Старозаветен] Логос (Богородител – А.Л.) undoubtedly единствен свят, съществуващ се в видим и невидим [същество], на човека, а човека, съществува от такъв и такъв, нарича свят... Умоделожимостта се взира в чувствено, както в душата, и в нечувствено, както в тялото, и единствен свят с умозаключаване, както тялото е съединено с душата. Умоделожимостта [единствен] са душата, и единствен свят [иниаст] (Преп. Максим Исповедник, *Творения*).

Съгласно микрокосмоса, човекът е природно творение Божие, и единство цялостно единство и отобразяване на света. Целият свят е в човек, а човекът е универсален. Това означава, че човекът е вселен свят, а вселен свят. И освен това, за да бъде пречисти към света не трябва да излезе над границите на света, а трябва да познае дълбочината на своя творен космос, микрокосмоса на вселената. По негово и истинно християнският микрокос-

мос съвсем не причина на микрокосмоса, а единствеността. В античната философия човек е само природно същество, в християнството човек е свързано личностна същност и Природата взаимно са един. Човекът е малък свят, микрокосмос. Човекът е същ, който е свет, скрътен негов конспект; светът е разкритие на човека, неговата проекция" (Св. Павел Флоренски, *Цит. по Андроник Гръбичев*, негов. Трудения и антропоцентричност в творчеството священика Павла Флоренски). Универсалността на човека е онтологическа черта на неговата личност, но съвсем не е задължително свързана с природата.

В природата на съвместна универсалност. Човек е дълбок и може да вмести в себе си космичността на вселената, но това зависи от неговата зрелост като личност, от неговата воля, от неговата религиозна личност. Човек може да бъде център и морло на вселената, но невината той ще порасе до това, невината го желателно.

Отговорността, която понятието от универсалността, може да потиска Лосев, е отговорността на човека в битие му. Но човек само когато е истински човек, когато не си целия свят на плешите си, а само част от него, бог да за света, за неговото спасение. Това е направил само един човек – Св. Св. Човекът свят.

Универсалността по най-добрия начин характеризира човека, който е бог да за света, за неговото спасение. Това е направил само един човек – Св. Св. Човекът свят. Христос е виезъл в света, невината го желателно.

Универсалността по най-добрия начин характеризира човека, който е бог да за света, за неговото спасение. Това е направил само един човек – Св. Св. Човекът свят. Христос е виезъл в света, невината го желателно.

Универсалността по най-добрия начин характеризира човека, който е бог да за света, за неговото спасение. Това е направил само един човек – Св. Св. Човекът свят. Христос е виезъл в света, невината го желателно.

Следва  
Продолжение  
КОМРОВА

## Светлината на Христа...



От стр. 1

Официални гости и представители на местната власт бяха: областният управител на Кюстендилска област г-н Вла-

дислав Стойков, народният представител на ГЕРБ от гр. Дупница г-н Емел Гусевров, зам.-кметът на гр. Благоевград г-н Стоян Благоев, директор на Обл. дирекция на МВР-

Костендица комисар Георги Дюжев, директорът на Природен парк Рилски манастир, г-н Димитър Христов.

Правничката света божествена Лигургия бе отвлета от Негово Високопреосвященство митрополит Кирил. В края на службата Негово Високопреосвященство изказа своята радост от събюрността на Празника, което, изразено в лицето на високите гости, както и от присъствието на толкова голямо число християни, дошли да получат благословенето на всебългарските свещи. Специална благодарност отпрати той към игумена на свещта обител, епископ Евлогий, за усърдието в спонсорирането и възлагането на осветеното на манастира, както и на съборния храм в него.

За първи път по време на биснетата бе използван по специалното си предназначение новият ползелен и хоро, които съвсем наскоро бяха изработени по

специални образци, дарени и монтирани под централния купол на храма точно когато първоращаката небивалите досега три рилски пожара. По думите на митрополит Кирил, това е дело, което ще остане за век! А епископ Евлогий, изказвайки благодарност на всички доброволци при гасенето на пожара, похвали със свещеността на този ползелен „да грее светлината на Христу у нас и да услади молитвите и в трудностите на пред Бога“.

След отпуста на светата Лигургия бе извършено латия околва храма, предождавано от всадните и иконата на преподобния Йоан, по време на която бяха отпразнени прошения



за здраве и спасение на всички християни, както и за упокоение на душите на усопните ктитори и братя на светата обител.

Рилска св. обител

На 19 октомври е денят, в който цялата българска земя се прославя пред само небесен покровител и неуморен застъпник пред Бога – преподобни Йоан Рилски Чудотворец.

Празникът на всебългарския светец е и празник на Софийската духовна семинария, която с особена тържественост празнува в този ден. Семинарият храм е един от малкото храмове, в които се покои частца от св. икони и чудотворни мощи на св. Йоан. В специален кивот, изобразен с образа на Рилския светец в цип злат и с жеминисна сцяна, пресъздаваща пренаосването на неговите свети мощи в Средец, те са поставени в храма за поклонение и почитание от верещите.

Тържествена св. Лигургия бе оглавена от Негово Преосвященство Стойков епископ Наум, главен секретар на Светия Синод. В съслужение взеха участие



Негово Високопреподобие архимандрит Дионисий, началник на богослуженията отан на Св. Синод, архимандрит Ангелия, пропосветен на Българска св. митрополия, иеромонах Золик (Гавсис), секретар на папозарието на Руската православна църква в София, иконом Василий Саран, председател на стопличния храм „Преображение Господне“, протоприерей Саррафин Янев, храмове ефимирини – свещеник Екзидиар Марков и свещеник Константин Цанков, джон Иван Петков и джон Лъчезар Кивков.

Да сподели духовната радост на семинарската общност, бяха дошли много гости, дошли на Богословския факултет на Софийския университет доц. д-р Александър Омарчевски и зам.-докант доц. д-р Димо Пенков и други преподаватели; след представителите на Софийския институт по образование (РИО), водени от г-на Валя Станчева, която административно отговаря за духовното училище, възпитаниця на Пловдивската ду-

## Софийската духовна семинария тържествено отпразнува своя патрон – св. Йоан Рилски



ховна семинария „Св. Кирил и Методи“, ръководени от г-н Васил Петраков; представители на община „Лозенец“, на чието територия се намира Семинарият.

Семинаристи, учители, възпитатели, служители, родители и много миряни бяха изпълнили до краен предел семинарската църква, които по време на светлата богослужба отправяха топли молитви към Рилския закрилник.

Литургичните песнопения бяха изпълнявани антифонно от две четверици, ръководени от г-н Любомир Игнатов и г-н Тодор Костев, като участие взе и тригласен хоро, ръководен от г-н Камен Кирилов, като част от многогласното изпълнение бе дирижирано за първи път от третокурсника Симеон Тричков.

По време на причастния канон проповед за духовния живот на свети Йоан Рилски произнесе Димитър Божанков от г-н Куре.

Много миряни със своите деца пристъпиха към св. Християн Тайни. В чест на празника те се бяха радвали надлъжно с пост и изповяд и с голяма радост приеха светото Причастие именно в този обичаен храм, където има частца от светите мои мощи, и в този ден, в който особено се почита Рилският отшелник.

С празнично слово към всички присъстващи се обърна Стойковският еп. Наум. Като поздравил от свое име и от името на Св. Синод с патронния празник на Семинарият преподавателския състав, служителите и семинаристите,

той им благодарил зараве и доброплодни услуги.

Духовността, ученичката и богословна недрата тържествено изляко многогласието и за всеки път си отправиха поздравления.

След богослужбата възхваля на свети Йоан гостите посетиха обновения компютърен кабинет в Софийската семинария, след което се отправиха към кинозалона на централната семинарска сграда – най-голямата зала в сградата, за да се насладят на празничната програма, подготвена от семинарските възпитаници.

По традиция концертната програма започна с доклад, който бе представен от преподавателя по история – г-н Благоев.

Учениците от литургичия и от двогласицата паралелен курс зарадваха гостите с изпълнение на религиозни стихове и духовни песни, а също така и на народни



песни от различни краища на страната. Като специален поздрав тази година бяха изпълнението на флейта, виолончело и паяно на студентите от Музикалната академия в София, които предизвикаха интереса и възхищението на всички.

По време на тържеството бяха поднесени поздравления по повод патронния празник на Софийската семинария от РИО Софийска град към МОМН г-на Валя Кастарова, доц. д-р Александър Омарчевски от името на академичната общност на БО, прочетени бяха приветствени слова и адреси от Пловдивската духовна семинария „Св. Кирил и Методи“ и кметът на район „Лозенец“.

Празникът на Софийската духовна семинария завърши с тържествен обяд, по време на който Стойковският епископ Наум погалил от името на ректора и учителската колегия поучениците по повод неговия личен празник – рождениен му ден.

Васели ИГНАТОВА

### ЗАПОЧНА АБОНИРАНЕТО ЗА 2013 г.

„Църковен вестник“

1 година.....	30,00 лв.
6 месеца.....	15,00 лв.
3 месеца.....	7,50 лв.
ед. цена.....	0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА  
СВ. СИНЮД, София – 1000  
ул. „Оборище“ № 4  
тел. 980-30-16, центр. 987-56-11/245,  
e-mail: vyzreshbg@gmail.com

Отговорен редактор на броя:  
Анзла Христова

Материалите се приемат в електронен формат.

Сумите за абонамент да се изпращат по банков сметка или с пощенска записка на името на ТАНКА ТОЧНЕВА ХРИСТОВА, като се изпращат точният адрес и пощенският код на получателя!

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ:  
УниКредит Българска – Офис, ул. „Алишан“ № 58  
БИК: BULFING70000000000000000000, БИК код: UNCRBGCF

Църковен вестник“ съдържа светски текстове и информация и не бива да се използва за битови нужди.